ἔπραξε τοῦτο. Μετὰ πολλὰς δὲ περιοδείας ἀφήσας τὴν Ἔφεσον, ἔφθασεν εἰς Κῶν, ὅπου ἐζωγράφησε τὸν Ἀντίγονον δίς, καὶ ἐν μὲν τῇ μιᾷ εἰκόνι παρέστησεν αὐτὸν ἔφιππον, ἐν δὲ τῇ ἑτέρᾳ πεζὸν, φέροντα θώρακα, καὶ ἐν χερσὶν ἔχοντα τὰς ἡνίας τοῦ ἵππου. Ἡ ἐπιτυχία ἀμφοτέρων τῶν εἰκόνων ὑπῆρξε λαμπρὰ, δεξιῶς δὲ χρώμενος, τῷ σκιόφωτι, τὸν βεβλαμμένον ὀφθαλμὸν τεχνιέντως ἀπέκρυψεν ἐν τῇ σκιᾷ.

Μετὰ ταῦτα ἐποίησε τρεῖς συμβολικὰς εἰκόνας τὴν ἀστραπὴν, τὴν βροντὴν καὶ τὸν καταπίπτοντα κεραυνὸν (κεραυνοβόλιον). Ἀτυχῶς ἄγνωστοι εἶναι αἱ λεπτομέρειαι τῶν ἔργων τούτων, καὶ πῶς τὰς θαυμαστὰς αὐτὰς τῆς φύσεως δυνάμεις παρέστησεν. Δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν ὅτι πρόσωπα γυναικῶν θὰ παρίστων αὐτὰς, καὶ ὅτι ἡ διάθεσις τοῦ σκισφωτος μεγάλην ἐπιρροὴν θὰ εἶχεν ἐπὶ τοῦ ὅλου ἔργου.

Προβεβηκὼς ἤδη τὴν ἡλικίαν ὁ Ἀπελλῆς, ἠθέλησε νὰ ποιήσῃ ἐκ νέου Κύπριδα τὴν ἀναδυομένην καὶ νὰ παραστήσῃ αὐτὴν τελειοτέραν τῆς πρώτης. Μετὰ νεανικοῦ ὅλως ζήλου καὶ θερμῆς φαντασίας ἐπελήφθη τοῦ ἔργου, καὶ ἤδη ἡ κεφαλὴ καὶ μέρος τοῦ στήθους εἶχον τελειώσει καὶ διέλαμπεν ἡ θεία χάρις καὶ τὸ κάλλος, ἀλλ' ὁ θάνατος, τυφλὸς, σταματᾷ τοῦ ζωγράφου τὴν χεῖρα, καὶ ἀφίνει οὕτω ἀτελὲς τὸ ἀριστούργημά του, ὅπερ ὡς κύκνειον ἄσμα, ἀνέπεμπεν εἰς τὴν αἰωνιότητα κατερχόμενος εἰς τὸν τάφον. Οὐδεὶς δὲ ζωγράφος ἐτόλμησε νὰ θέσῃ βέβηλον χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἔργου αὐτοῦ, ὅπερ ἦτον σχεδιογεγραμμένον, ἵνα τὸ ἀποπερατώσῃ, διότι συνησθάνετο ὅτι ἐκλιπόντος τοῦ Ἀπελλοῦ, συνεξέλιπε καὶ τὸ δυνατὸν τῆς ἀποπερατώσεως τοῦ ἀριστοτεχνήματος αὐτοῦ, ὅπερ ἤθελέ τις ὑπολάβει ὅτι θεῖαι καὶ οὐχὶ ἀνθρώπινοι χεῖρες εἰργάσαντο,

Τὴν εἰκόνα ταύτην ἀφορᾷ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὸ ἑξῆς τοῦ Δημοκρίτου ἐπίγραμμα.

»Κύπρις, ὅτε σταλάουσα κόμας ἁλιμυρέος ἀφροῦ
»Γυμνὴ πορφυρέου κύματος ἐξανέδυ,
»Οὕτω που κατὰ λευκὰ παρήϊα χερσὶν ἑλοῦσα
»Βόστρυχον, Αἰγαίην ἐξεπίεζεν ἅλα.
»Στέργα μόνον φαίνουσα, τὰ καὶ θέμις· εἰδὲ τοιῆδε
»Κείνη συγχείσθω, θυμὸς Ἐνυαλίου.»

« Ὅτε ἡ Κύπρις, τὴν κόμην ἀποστάζουσαν ἀφροῦ ἁλμυροῦ, ἐξῆλθε γυμνὴ τοῦ πορφυροῦ κύματος, οὕτω λαβοῦσα εἰς τὰς χεῖράς της τοὺς βόστρυχάς της, ἔφερεν αὐτοὺς πλησίον τῶν λευκῶν παρειῶν της, καὶ ἐξεπίεζε τὸ ὕδωρ τῆς Αἰγαίας θαλάσσης, δεικνύουσα μόνον τὸ στῆθός της, τὸ ὁποῖον ἐπιτρέπεται νὰ ἰδῇ τις. Ἂν ὁ Θεὸς τοῦ πολέμου παρατηρήσῃ ταύτην οὕτως ἔχουσαν, θέλει συναισθανθῇ τεταραγμένην τὴν ψυχήν του. »

Ἐκ τοῦ ἐπιγράμματος τούτου, τοῦ ἀπειλοῦντος τὴν ἡσυχίαν τοῦ σκληροῦ τὴν καρδίαν Ἄρεως, εὐκόλως δυναταί τις νὰ συμπεράνῃ τὸ κάλλος τῆς εἰκόνος αὐτῆς, ἥτις ἦν ἡ σφραγὶς μακροῦ καὶ ἐνδόξου σταδίου.

Τοιοῦτος ἦν ὁ βίος ἀνδρὸς φαντασίας ὡραίας καὶ χαριέσσης, καρδίας συμπαθοῦς, πνεύματος σφοδροῦ καὶ αἰσθήματος εὐγενοῦς, ἀνδρὸς ὅστις ἑξήκοντα καὶ ἐννέα ἔτη βιώσας, ἔφερε τὴν ζωγραφικὴν εἰς τὸν ἀνώτατον ὅρον τῆς τελειότητος καὶ οὗτινος ἀθάνατος ἔμεινεν ἡ δόξα, ἂν καὶ δυστυχῶς τὰ ἔργα του καταστραφέντα δὲν σώζονται, ἵν' εὐσεβῶς πρὸ αὐτῶν ἱστάμενοι, ἀποτίσωμεν τῷ Καλλιτέχνει, θαυμασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης ἄμετρον φόρον, διότι ἐν ἐποχῇ καθ' ἣν ἔῤῥεον ῥεῖθρα αἱμάτων καὶ ἄστεα ἐπυρπολοῦντο, οὗτος ἤὐξησε τῆς Ἑλλάδος τὸ κλέος, οὐχὶ πάλλων θανατηφόρον ξίφος, ἀλλὰ μὲ γλυκὺ τὸ μειδίαμα καὶ τὴν ἀγάπην ἐν τῇ καρδίᾳ, ὡς φάρος λαμπρὸς ἐν μέσῳ σκοτίας ἱστάμενος, ἔσειε μαγικὸν καὶ πολυθέλγητρον χρωστῆρα ἐξ οὗ ἀνεφύοντο εἰκόνες γελόεσσαι, πλήρεις κάλλους καὶ χάριτος, αἵτινες τὴν ἰδέαν τοῦ τερπνοῦ τοῦ καλοῦ, τοῦ ὡραίου ἐξόχως ἐνέπνεον.

Μετὰ τὸν Ἀπελλῆν ὀλίγιστοι διεκρίθησαν Ἕλληνες ζωγράφοι καὶ καλλιτέχναι, ἀκολούθως δὲ ὀλέθρια νέφη καὶ σκοτειναὶ, ἐπὶ αἰῶνας ἐκάλυψαν τὸν λαμπρὸν οὐρανὸν τῆς Ἑλλάδος καὶ αἱ Μοῦσαι ἐπτοημέναι ἔφυγον εἰς ξένην γῆν ζητοῦσαι ἄσυλον, καὶ ἔκτοτε αἱ ὡραῖαι τέχναι οὐδὲν ἔδωκαν σημεῖον ζωῆς, ἐν τῇ γῇ ἐκείνῃ ἥτις ἡ κοιτὶς καὶ ἡ ἑστία ὑπῆρξεν αὐτῶν, καὶ ἧς ὁ ἐλάχιστος λίθος εἶναι μαρτυρία παρελθόντος μεγαλείου καὶ δόξης.

Α'.

ΤΟ ΥΠΟΤΙΘΕΜΕΝΟΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ.

Μυθιστορία πρωτότυπος·

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ἡ Συνάντησις.

§. Δύων ὁ ἥλιος ὄπισθεν τῶν ἀποτάτων ὀρέων τῆς Πελοποννήσου ἐρόδιζε τὰς κορυφὰς τοῦ Ὑμηττοῦ καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἀπεχαιρέτα διὰ

τῶν τελευταίων αὐτοῦ ἀκτίνων τὸ ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν περικαλλὲς καὶ ἀξιοθαύμαστον ἔγρον τῶν αἰώνων, τὸν μεγαλοπρεπέστατον γηραιὸν Παρθενῶνα, ὅστις κατὰ τὴν ἐσχάτην ταύτην τῆς ἡμέρας ὥραν, ἀνελάμβανεν ἔτι σοβαρότερον καὶ ἱερότερον μεγαλεῖον! Καὶ ἐπὶ τῶν ἐριπείων τοῦ ὁποίου βλέπων ὁ διαβάτης τὴν εἰκόνα ταῦ παρελθόντος, τὸ μεγαλεῖον τῆς τέχνης, καὶ τὴν ἀνάμνησιν τῆς δόξης τῶν προγόνων ἡμῶν, συναισθάνεται εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς αὐτοῦ παλμὸν μυστικὸν, σεβασμὸν θεῖον πρὸς τὰ ἄλαλα ἐκεῖνα λείψανα, νομίζει ὅτι λεπτὸς ἀὴρ οὐχὶ γήϊνος ἀλλὰ τῆς Ἐδὲμ εἰσδύει εἰς τὰς φλέβας αὐτοῦ καὶ ἀκουσίας ἐκφωνεῖ.—

— Ὦ! Διατί ἡ μοίρα δὲν μὲ ἐρρίψεν εἰς τὴν ζωὴν κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἐκείνους χρόνους!

Καὶ ἐνῷ πλῆθος χωρικῶν καθημένων ἐπὶ τῶν ὄνων αὐτῶν ἐπανήρχοντο εἰς τὰς οἰκίας των, ὅπως λάβωσιν ἀναψυχὴν τῶν μόχθων τῆς ἡμέρας, ἔνθεν κακεῖθεν διεσπαρμένα παιδία, ἀγνοοῦντα τὰς δυστυχίας τοῦ κόσμου τούτου καὶ ἀπεικονίζοντα τὴν ἀγνότητα καὶ τὸ ἄδολον τῆς ψυχῆς αὐτῶν, ἔπαιζον ἀμέριμνα καὶ ἐσκίρτον εἰς τὴν πανήγυριν τῆς ζωῆς.

Κατὰ τὴν ὥραν ταύτην ὑπαξιωματικός τις οὐδόλως προσέχων τί συνέβαινε περὶ αὐτὸν, κρατῶν διὰ τῆς μὲν ἀριστερᾶς τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους του, τὴν δὲ δεξιὰν φέρων ἐνίοτε ἐπὶ τοῦ μετώπου, διέβαινε τὴν ὑπὸ τὸ Ὠδεῖον πρὸς τὰς στήλας τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἄγουσαν.

Βλέπων τίς τὸ σύννουν βάδισμα αὐτοῦ, τὸ πικρὸν μειδίαμα τὸ ὁποῖον ἐσβένετο ἀπὸ φλογερὸν στεναγμὸν, θὰ ἔλεγε, ὅτι, θλιβερόν τι γεγονὸς ἐτάραξε τὴν ἁρμονίαν τῆς ὑπάρξεώς του.

Μελανὰ καὶ ἐρυθρὰ ἐν ταυτῷ τινα νέφη, παριστάνοντα τὴν εἰκόνα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς θλίψεως, ἐκάλυπτον διαδοχικῶς τὸν ἀργυρωειδῆ δίσκον τῆς ψυχρᾶς Σελήνης, ἥτις ἤρχισε νὰ παρουσιάζῃ τὸ μελαγχολικὸν αὐτῆς φῶς.

Αἴφνης ὁ νέος οὗτος διακόψας τὰς βαθείας αὐτοῦ σκέψεις, ἐστάθη, διότι μορφὴ ἀνθρώπου, ὃν ἐκ πρώτης ὄψεως ἀνεγρώρισεν ἐνεφανίσθη ἐνώπιόν του.

— Καλὴ ἑσπέρα λοχία, εἶπεν, ὁ προσερχόμενος.

— Σᾶς προσκυνῶ Κύριε λοχαγὲ, ἀπήντησεν οὗτος.

— Πάντοτε σκεπτικὸς καὶ διαστικός!

— Ἔσπευδον διότι πλησιάζει ἡ ὑποχώρησις.

— Καὶ ὡς ἐκτούτου εἶσθε σκεπτικός;

— Ὄχι· ἀλλ' ἐπειδή, ...

— Ἂς ἀφήσωμεν τὰ μάταια ταῦτα, προσέθηκεν ὁ λοχαγὸς, ἡ ἄδεια σοὶ ἐπιτρέπη μὲ πολλὰς ὅμως δυσκολίας, καὶ πρόσεξε νὰ ἐπανέλθῃς ἐγκαίρως διότι ὁ λόχος μας ἀναχωρεῖ.

— Ἀναχωρεῖ! ἀπήντησεν ὁ λοχίας ἔκπληκτος.

— Ναί. Διότι ὁ Βελέντζας ἐπαναστάτησε τὴν Φθιώτιδα κατὰ τῆς Κυβερνήσεως.

— Ἰδοὺ καιρὸς νὰ τὸ δείξῃ κανείς!

Ἂς Ἀφήσωμεν ταῦτα ἥρωά μου καὶ ἂς εἰσέλθωμεν εἰς τρυφερώτερα ζητήματα, Εἰπέ μοι ποία αἰτία σέ ἠνάγκασε νὰ μεταβῆτε τόσον ἐσπευμένως εἰς τὴν πατρίδα σου Κέαν.

— Ἡ ἀσθένεια τῆς μητρός μου λοχαγέ μου.

— Ἄ! Ἐπιθυμῶ νὰ ἀναφέρητε τὸ ὄνομα τῆς μητρός σας μετὰ πλειοτέρου σεβασμοῦ.

— Καὶ διατὶ λέγετε ταῦτα; προσέθηκεν ὁ λοχίας μὲ ὕφος ὑποτακτικόν.

— Ἂς εἴδωμεν, ἂς ὁμιλήσωμεν σπουδαιώτερον, μὴ μὲ κρύψῃς τίποτε. Τί κάμνει ἡ ἐρωμένη σου;

— Ἡ Ἐρωμένη μου! Ἐπεφώνησεν ὁ λοχίας ἐρυθριάσας μέχρι τῶν ὠτίων.

— Ναί, χάριν τῆς ὁποίας ἐζητήσατε τὴν ἄδειαν τόσον ἐσπευσμένως, εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ὠφείλατε νὰ μένητε εἰς τὰς τάξεις σας.

— Κύριε λοχαγὲ δὲν ἔχει οὕτω!

— Μὴ ψεύδεσθε πρὸς ἀνώτερον, ὅστις σὲ ὑπολήπτετε καὶ σὲ ἀγαπᾷ πλειότερον, ὡς βλέπω, παρ' ὅσον σᾶς ἀξίζει· λοιπὸν εἰπὲ τὴν ἀλήθειαν, ἐπέταξεν ὁ λοχαγὸς μὲ ὕφος σοβαρώτερον.

— Ναί. ἴσως ... ἀλλὰ ... ἀπεκρήθη ὁ ὑποδεέστερος προσβληθεὶς οὕτω.

— Ἐννόησα ... Ἔχει τοὐλάχιστον προῖκα;

— Δὲν γνωρίζω.

— Καὶ εἶναι δυνατόν;

— Πρός τί;

— Ἄπορον εἶναι τῇ ἀληθείᾳ! Ἐσεῖς οἱ σημερινοὶ νέοι ποσῶς δὲν προσέχετε εἰς τοῦτο, ἐνῷ ἡ προῖξ τῆς γυναικὸς, εἶναι ἡ θεμελιώδης βάσις τῆς ὑπάρξεώς σας. Συμβαίνει πολλάκις ὁ κραταιὸς οὗτος ἔρως, νὰ γεννᾶται διὰ γυναῖκα ἀναξίαν τῆς θέσεώς σας. Διὰ τοῦτο δὲν πρέπει οἱ νέοι νὰ ἐνδίδητε εἰς τὰς πρώτας ὁρμὰς τῆς καρδίας σας, εἰς τὰς πρώτας στιγμὰς τῆς σκέψεώς σας, καὶ νὰ ῥίπτητε οὕτω τὸ κάλλιστον δῶρον, τὴν καρδίαν σας, εἰς τὴν θάλασσαν. Ἡ ἐκλογὴ τῆς ἐρωμένης ἢ κάλλιον νὰ εἴπω τῆς συζύγου, εἶναι τὸ δυσκολώτερον ἔργον τοῦ ἀνθρώπου, Διὰ τοῦτο μετὰ πολλῆς περισκέψεως πρέπει ν' ἀποφασίζητε, διότι πᾶν ὅ,τι τυχαίως καὶ ἀδιακρίτως πράττετε δὲν δύναται εἰμὴ νὰ ἔχῃ τὰς συνεπείας τῆς ἐπωδύνου ἀβουλίας σας.

— Ἂν ὁ ἔρως, κύριε λοχαγὲ, ἦτον αἴσθημα κυβερνώμενον διὰ τοῦ οἴακος τῶν σκέψεων καὶ τῶν συλλογισμῶν, ὦ! τότε εὐσεβάστως ἤθελον προθύμως ὑπακούσει εἰς τὰς πατρικὰς ταύτας παραινέσεις σας, ἀλλ' ὅ,τι ἀποτελεῖ τὴν ἄπειρον αὐτοῦ ὑπεροχὴν ἐπὶ τῶν ἄλλων αἰσθημάτων, εἶναι ὅτι δὲν τὸν γεννᾷ ὁ ἄνθρωπος καὶ δὲν δύναται νὰ τὸν ἀφαιρέσῃ ἢ νὰ τὸν δώσῃ κατὰ βούλησιν. Ὁ Ἔρως, γεννᾶται μόνος του, ζῇ αὐτοτελὴς, καὶ δὲν δύνανται νὰ τὸν ἀφαιρέσωσιν, ἐκεῖνοι οἵτινες δὲν δύνανται νὰ τὸν δόσωσιν. Εἶναι τέλος φῶς οὐράνιον τὸ ὁποῖον εἰσδύει εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου ἀκαταλήπτως.

— Ἴσως ἔχεις δίκαιον, ἀλλὰ πρόσεξε, ὅπως δήποτε μὴ σοῦ γεννήσῃ ἡ καλοσύνη μας τὴν δυστυχίαν σου.

— Τὰ τύμπανα ἠχήσαντα κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὸ ἀνακλητικὸν, διέκοψαν τὴν συνομιλίαν τῶν δύο στρατιωτικῶν, οἵτινες ἀποχαιρετησθέντες διευθύνθη ἕκαστος πρὸς τὰ ἴδια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ἡ Εἰς Κέαν Ἄφιξις.

Ἦτο Κυριακὴ πρωΐα τοῦ μηνὸς Μαΐου τοῦ 1848. Ἡ Νῆσος Κέα ἐξαπλωμένη ἐπὶ τῆς ἀκυμάντου θαλάσσης, ἔκειτο σιωπηλὴ ἐντὸς τοῦ μυστηρίου τῆς νυκτός.

Ἡ χαραυγὴ ἤρχισε νὰ θαυμβώνῃ τὸ φῶς τῶν ἀστέρων, καὶ τριάκοντα κωδώνων δονήσεις ἐφέροντο ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων ἀνὰ πᾶσαν τὴν πόλιν, εἰς τὸ ἄκουσμα τῶν ὁποίων ἐγερθέντες οἱ κάτοικοι ἐποίουν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, καὶ μετὰ πολλοῦ ζήλου, ἡτοιμάζοντο νὰ πορευθῶσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Μετ' ὀλίγον ὁ ἥλιος περιχυκλωμένος ἀπὸ στεφάνους ἀτμῶν ὡς σφαῖρα πεπυρακτωμένη ἀνήρχετο τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης, ὅστις διὰ τῶν πρώτων αὐτοῦ ἀκτίνων ἐχρύσιζε τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους τῆς ἁγίας Ἄννης.

Ἀπειροπληθεῖς γλυκεῖς φθόγγοι τῶν ἀηδόνων διέχεον τὸ γλυκὺ αὐτῶν μέλος εἰς τὰ πέριξ, ἀποτελοῦντες θελξικάρδιον ἐμβατήριον ψαλλόμενον κατὰ τὴν παρουσίαν τοῦ Μονάρχου τῆς ἡμέρας.

Γλυκύθυμος αὔρα φέρουσα ἐπὶ τῶν πτερύγων αὐτῆς ἀρωματώδεις πνοὰς, διεσχεδάζετο ἀνὰ πᾶσαν τὴν νῆσον, ἐνῷ ὁ ναύτης βλέπων τὸ ἱστίον αὐτοῦ πληρούμενον ζεφύρου, ἐψιθύριζεν εὐφροσύνως τὸ ἆσμα τοῦ Μαΐου.

« Ἀλλ' αἰεὶ Ζεφύροιο λιγυπνείοντας ἀήτας »
« Ὠκεανὸς ἀνίησιν ἀναψυχεῖν, ἀνθρώπους. »

Ἐν τούτοις ὁ βροντώδης ἦχος τοῦ μεγάλου κώδωνος τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους, ἐσήμαινεν ἤδη τὴν ἔναρξιν τῆς λειτουργίας, καὶ πλῆθος πιστῶν συνωθεῖτο ἐν τῷ ναῷ, ἐνῷ τὸ ὑπηρῶον αὐτοῦ ἦτο ἀπὸ πολλοῦ πλῆρες νεανίδων τῆς ἀριστοκρατίας. Πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ γυναικείου εὑρίσκετο ὁμάς τις χαριτοβρύτων νεανίδων, αἵτινες εἰς τὴν τελουμένην ἱερουργίαν ποσῶς μὴ προσέχουσαι, ἠσχολοῦντο ἀγωνιῶσαι νὰ ἐξάξωσιν ἀπὸ τὴν καρδίαν τῆς ἀπέναντι αὐτῶν προσευχομένης νεάνιδος, τὸν λόγον τῆς κατανυκτικῆς αὐτῆς προσευχῆς.

Ἡ προσευχομένη ἦτο δεκαοκταέτις νεᾶνις, εὐμήκης τὸ ἀνάστημα, ὡς ῥόδον δροσερὰ εἶχε φυσιογνωμίαν πνευματώδη καὶ μεγαλοπρεπῆ. Ἡ ξανθοὶ αὐτῆς βόστρυχες κατερχόμενοι ἐπὶ τῶν ἀλαβαστρίνων ὤμων της, ἔδιδον πλειοτέραν μαγείαν εἰς τὰ μαῦρα γλαφυρὰ αὐτῆς ὄμματα, ἅτινα ἦσαν προσηλωμένα εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, παρ' ἧς ἐφαίνοντο, ὅτι ἐζήτουν χάριν μεγίστην καὶ ἱεράν.

Ἡ Εὐλαλία. Π. ὡς ὀνομάζετο ἡ νεᾶνις αὕτη, ἔφερε τύπον ἐντελῆ τῆς εὐγενοῦς αὐτῆς καταγωγῆς.

— Δὲν σᾶς φαίνεται, ὅτι ἡ Εὐλαλία δεομένη συνδιαλέγεται μετὰ τῶν ἀγγέλων; εἶπε μία ἐκ τῶν τῆς ὁμάδος.

— Πραγματικῶς, ἀπεκρίθη ἄλλη τις, ἀλλὰ μάτην ζητεῖ ὅ,τι δὲν δύναται ν' ἀποκτήσῃ. Οἱ στρατιωτικοὶ εἶναι ἄστατοι καὶ καθεκάστην ἡμέραν προσθέτουσιν εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἐρωμένων των πάντοτε μίαν νεοσύλλεκτον.

— Ἀπατᾶσθε, Χαρίκλεια, εἶπεν ἡ Ἑλένη, νὰ συγκαταλέγῃς μὲ τοὺς τοιούτους καὶ τὸν ἐνάρετον Ἀγησίλαον.

— Κανένα δὲν ἐξαιρῶ τοῦ γενικοῦ τούτου κανόνος, ὅλ' οἱ γύφτοι μιὰ γενεά. Ὁ Ἀγησίλαος τέσσαρα ὁλόκληρα ἔτη διατελῆ μακρὰν, καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χρόνου τούτου, Κύριος οἶδε, πόσας θὰ ἠγάπησε καὶ πόσα θύματα παρόμοια τῆς εὐλαλίας θὰ προσεύχονται ταύτην τὴν στιγμὴν ὑπὲρ αὐτοῦ.

— Ὅλως διόλου Κυρία μου δὲν συμφωνῶ μὲ τὴν ἰδέαν σας, ὁ Ἀγησίλαος διατηρεῖ πρὸς τὴν ἐρωμένην του αἴσθημα ζωηρὸν καὶ ἀκμαῖον.

Εἰς τοὺς ἀγαπῶντας πιστῶς, ὁ χρόνος δὲν ἐξαλείφει τὸ αἴσθημα ἀλλ' ἔτι μᾶλλον τὸ αὐξάνει· καὶ ἰδοὺ ὡς πρὸς τοῦτο τί λέγει εἷς περίφημος ποιητής.

»Τῶν μικρῶν παθῶν τοὺς πόνους
ὁ καιρὸς καταπραΰνει

»Πλὴν τὴν θέρμην τῶν μεγάλων
ἔτι μᾶλλον παροξύνει
»Ν' ἀποσβύνῃ τὴν λαμπάδα
βλέπει τὸν σφοδρὸν βορρέα
»πλὴν εἰς τῆς πυρᾶς τὴν φλόγα
ἰσχὺν δίδει αὐτῆς νέαν

(ἀκολουθεῖ.)

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ.

Ἀπολέσασα διαδοχικῶς τοὺς γονεῖς της, πλουσίους ἰδιώτας τοῦ Τουρίνου, ἡ Ἀγγελικὴ Κλάρη, ἔμεινεν εἰκοσαέτις, περίπου, κυρία ἑαυτῆς καὶ μεγάλης περιουσίας.

Ἦτον ἐπίχαρις ξανθή, ἀλλ' ἐξ ἐκείνου τοῦ ξανθοῦ τοῦ ὑπεραγαπωμένου ὑπὸ τῶν ζωγράφων τῆς Ἀναγεννήσεως, γοργὴ, εὔκαμπτος καὶ εὐεκτική, μὲ βλέμμα πλῆρες εὐφυΐας, μὲ μέτωπον πλῆρες ἐμπνεύσεων, ἐν συνόλῳ ὡραιότητος ἐξαισίας καὶ χάριτος ἀμιμήτου.

Ἐπωφελουμένη τῆς ἐλευθερίας, ἣν τῇ ἀφῆκεν ὁ θάνατος τῶν γονέων της, ἐπεδόθη εἰς τὰς ὡραίας τέχνας καὶ κυρίως εἰς τὴν μουσικήν. Εἶχε φωνὴν θελκτικωτάτην, καίτοι δὲ ἐξησκεῖτο εἰς αὐτὴν μόνον δι' ἰδίαν της εὐχαρίστησιν, πλεῖσαι ἐξ ἐπαγγέλματος ἀοιδοὶ ἠδύναντο νὰ φθονήσωσι τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἐμελῴδει τεμάχιά τινα τοῦ Ῥοσσίνη ἢ τοῦ Μαϋερβέερ.

Πεπροικισμένη, ὡς εἴπομεν, ἀνεξάρτητος καὶ πλουσία, ἡ Ἀγγελικὴ ἀπέβη ὁ βωμὸς, πρὸς ὃν κατετίθεντο αἱ λατρεῖαι καὶ ἐρρίπτοντο τὰ βλέμματα τῆς ὑψηλῆς τάξεως. Ἀλλ' ἕως ἐδῶ ὁ πρὸς τὴν τέχνην ἔρως ἀνεπλήρου τὸ κενὸν τῆς ἀλαζόνος καὶ ἀγνῆς ἐκείνης καρδίας. Ἐδείκνυτο μὲν εἰς τὸν κόσμον, ἀπεδέχετο, χωρὶς νὰ ζητῇ, τὰς περιστάσεις, ἐν αἷς νὰ ἐπιδείξῃ τὴν ἡδεῖαν φωνήν της, ἔχαιρε μετὰ μετριοπαθείας ἐπὶ τῷ πλεονεκτήματι τοῦτο, ἔμενεν ὅμως κωφὴ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα ἐγκώμια, ἅτινα τῇ ἐπεδαψιλεύοντο.

Ἑσπέραν τινὰ, καθ' ἣν συνήνεσε νὰ μελῳδήσῃ παρὰ τῷ κόμητι Ἰουλιάνῃ, ἐνῷ ἄφηνεν ἤδη τὸ κλειδοκύμβαλον, ἤκουσεν ὀπισθέν της τὰς λέξεις ταύτας, προφερθείσας ὑπὸ φωνῆς συγκεκινημένης καὶ παλμώδους.

— Σοὶ ἁρμόζει τὸ ὄνομα, ὡραία Ἀγγελικὴ διότι πράγματι ἐμελῴδησας ὡς ἄγγελος.

Ἡ δόκιμος ἀοιδὸς ἐστράφη καὶ παρετήρησε νεανίαν τινὰ εἰκοσιὲξ ἕως εἰκοσιεπτὰ ἐτῶν, φυσιογνωμίας ἐκφραστικῆς καὶ κατασκευῆς ἀναλόγου, οὗτινος οἱ μαῦροι ὀφθαλμοὶ, πλήρεις πυρὸς προσηλοῦντο ἐπ' αὐτῆς.

Ἡ ὁλεθρία στιγμὴ, ἡ στιγμὴ ἐκείνη, ἡ τοσάκις ὑποδειχθεῖσα ὑπὸ τῶν μυθιστοριογράφων καὶ ποιητῶν, ἔφθασεν ἀναμφιβόλως, διότι εἰς τὸν ἦχον τῆς φωνῆς ἐκείνης ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ βλέμματος ἐκείνου, ἠσθάνθη ἄγνωστόν τινα καὶ ἀόριστον συγκίνησιν καὶ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποκριθῇ ἢ τραυλίζουσα εἰς τὴν ἀπευθυνθεῖσαν αὐτῇ κολακευτικὴν φράσιν.

Ὁ εὐτυχὴς οὗτος κατακτητὴς τῆς καρδίας της δὲν ἦτον ἄλλος, ἢ ὁ υἱὸς τοῦ κόμητος, παρ' ᾧ ἐγίνετο ἡ συναναστροφή. Ὁ Ὀκτάβιος Ἰουλιάνης, κληρονόμος μεγάλου ὀνόματος καὶ πριγκιπικῆς περιουσίας.

Καθ' ὅλον τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἑσπέρας, ὁ νέος κόμης δὲν ἔπαυε νὰ πλησιάζῃ τὴν Ἀγγελικὴν, ἐκφράζων αὐτῇ ὑπὸ διαφόρους μορφὰς τὸ διακαὲς πάθος του.

Τὴν καθικέτευσε μάλιστα νὰ τῷ δόσῃ τὴν χεῖρα της, ὑποσχόμενος νὰ ἐπιτύχῃ, ὡς ἔλεγε, τὴν συναίνεσιν τοῦ πατρός του. Ὥστε ἡ ἑσπέρα ἐκείνη ὑπῆρξεν ἀφορμὴ τῆς συγκινήσεως ἐκείνης ἥτις ἀπέβη ἔρως περιπαθέστατος εἰς τὴν καρδίαν τῆς θελκτικῆς νεάνιδος.

Διὰ τῶν ὑποσχέσεων τοῦ προσεχοῦς συνοικεσίου, ὁ Ὀκτάβιος κατώρθωσε νὰ τῷ ἐπιτραπῇ παρὰ τῆς Ἀγγελικῆς ἡ εἴσοδος εἰς τὴν οἰκίαν της. Ἦτο νέος, εὐειδὴς, ζωηρὸς, ἠγάπα καὶ ἠνόει τὰς καλὰς τέχνας. Ὁμοῦ διῆγον τὰς τερψιθύμους ἡμέρας καὶ αἱ γλυκεῖαι ὧραι ἀνεπιστρεπτεὶ διήρχοντο συμβάλλουσαι, ὅπως τὸ ἀμοιβαῖον πάθος αὐτῶν ὁσημέραι αὐξάνῃ. Οὕτως ἡ Ἀγγελικὴ ἡ φύσει ἔχουσα ἀγαθὴν ψυχὴν, ἀνατραφεῖσαν ἔτι μᾶλλον ὑπὸ τῆς εὐγενοῦς τέχνης, ἀφέθη ὅλη εἰς τὸν ἔρωτα τοῦτον, ὅστις κατέστη ἡ ζωή της.

Ἓν ἔτος, περίπου, διῆλθεν ἐν τῇ μέθῃ ταύτῃ, καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ Ὀκταβίου προταθὲν συνοικέσιον δὲν ἠδύνατο ν' ἀποφασισθῇ. Ὁ νεανίας παρενέβαλε ὅτε μὲν ἓν κώλυμα, ὅπερ ἔπρεπε νὰ ἄρῃ, ὅτε δὲ μίαν αἰτίαν ἀναβολῆς καὶ ἄλλοτε ἄλλην. Οὐχ' ἧττον ἡ Ἀγγελικὴ ἐν τῇ ἀξιοπρεπείᾳ καὶ ἀγνότητί της οὐδόλως ἠδύνατο νὰ συλλάβῃ τὴν ἐλαχίστην ὑποψίαν ὡς πρὸς τοὺς σκοποὺς ἐκείνου, ὃν εἶχε τοσάκις ἀκούσει ὀρκισθέντα καὶ εἰς ὃν τὸ πᾶν εἶχε θυσιάσει.

Ἀλλὰ τότε, ὁ νέος κόμης, εἴτε βαρυνθεὶς τὴν εὐδαιμονίαν ταύτην, εἴτε κωλυόμενος ὑπὸ ἐνασχολήσεων ἢ ἄλλων καθηκόντων, τὰς ἐπισκέψεις του ἔκαμνε σπανιωτέρας, καὶ μάλιστα ὁπόταν ἤρχετο, ἐφαίνετο ἀνυπομονῶν, ἀπη-